

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὁργανισμὸν, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπηγερίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁλοκρινεμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1923

Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 27

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ' (Συνέχεια)

Λεγόταν Ὑδώννη Λεγκράν. Μιά-δὺ φορὲς ποδὲς ἔτρεχε νὰ συναντηθοῦν οἱ ματιές τους, ἡ Ζίνα τῆς χαμογέλασε φιλικά.

Στὸ διάλειμμα, ἡ κορία Ἐριὼ πῆρε τὴν νεοφερμένην ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ἔφερε κοντὰ στὴ Ζίνα καὶ ὅστερα παρουσίασε τὴν μιά στὴν ἄλλη.

Ἡ Ὑδώννη Λεγκράν φιθύρισε:

— Ἐρῶ ποιά εἴστε, δεσποινίς. Μεγάλη μου τιμὴ νάμαι φιλενάδα σας.

Ἡ μικρὴ ἔκπρωτη Βασίλισσα ἀπάντησε ἀπλά:

— Δὲν εἶμαι τίποτα παραπίνω ἀπ' εἰς ἄλλες. Μά, ἂν θέλετε νὰ γίνουμε φίλες, αὐτὸ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν λόγια εἰμοτυπίας. Στὰ χεῖλιά τους ὅμως εἶχαν ἓνα χαμόγελο ποδὲς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπισήμνητα, ἦσαν ὅμως γεμάτο εὐλικρίνεια.

Ἡ Ὑδώννη ἦταν κορίτσι γεμάτο χάρες. Μὲ τὴ συντροφιά της ἡ Ζίνα ξεχνόσε τὴν τόσο πρόσφατη λύπη της. Μιλοῦσε γιὰ τὴ θαυμά, γιὰ τὴν ἀγά-

πη της, γιὰ τὴν καρδιά της. Κι' ἡ καινούργια τῆς φιλενάδα πολεμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ γλοκάνῃ τὴ ζωὴ τῆς Ζίνας, ποδὲς τόσο πολυδυσχερῆμένη περνοῦσε τώρα καὶ ἓνα χρόνον.

Κάποια Κοριακὴ οἱ γονεῖς τῆς Ὑδώννης, ποδὲς κατοικοῦσαν εἰς Βερσαλλίαις, ἐκάλεσαν τὴ δεσποινίδα Φινστάτ. Ἡ κορία Ἐριὼ καὶ ἡ πριγκήπισσα ἔδωσαν τὴν συγκατάθεσίν τους καὶ ἡ Ζίνα δέχτηκε τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κορία Λεγκράν κατοικοῦσαν σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα, στὸ πάρκο τοῦ Κλουνύ. Ἡ πρόσφω ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα καὶ πελεκημένη πέτρα, ἔβλεπε πρὸς τὴ λεωφόρο. Ἀπ' τὴν ἄλλη φάτσα ἦταν ἓνας πελώριος κήπος, πολὺ περιποιημένος. Ἐδῶκε ὅμως κανεὶς μέσῳ αὐτὸν περισσότερη τάξη καὶ φροντίδα κηπουροῦ, παρὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνη τῆς φύσης ποδὲς κάνει τὴν δάσστην νὰ θεριεύῃ καὶ νὰ μεγαλώνῃ ὅπου δρίσκει.

Ὁ Ἀπρίλης εἶχε στολίσῃ τὸν κήπο μὲ πρῶμα φύλλα καὶ λουλοῦδια. Μέσα στὸ πράσινο βελούδο τῆς χλόης, μπουκέτα ἀπὸ γαρύφαλα, τριαντάφυλλα καὶ ναρκίστους ἔκιναν ὠραίες ἀντιθέσεις μὲ τὰ χτυπητὰ χρώματά τους.

Στὸ βάθος τοῦ κήπου ἦταν ἓνα μικρὸ δάσος, ὅπου ἡ δάσστην εἶχε μείνει ἐλευθερὴ. Στὸ μαλακὸ χῶμα, ποδὲς ἦταν ὅλο ἄμμος καὶ πριονίδια, δρισκόνταν ὅλα τὰ ὄργανα τῆς γυμναστικῆς: κούνια, δίξορα, κρίκιν...

Καὶ τὰ πιδὲ ζηλευτὰ πράγματα δὲν ἔχουν καμμιὰ χάρη, ὅταν κανεὶς εἶναι μοναχός. Ἡ Ὑδώννη δὲν εἶχε μήτε ἀδελφὸ μήτε ἀδελφή. Ὅταν λοιπὸν πῆρε μαζὶ της τὴ Ζίνα, ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χάρά της.

Οἱ δὺ φιλενάδες, μαζὶ μὲ μιὰ καμαριέρα, πῆραν τὸ τραῖνο, τὴν Κοριακὴν τὸ πρῶν, στὸ σταθμὸ τῶν Ἀπομάχων. Πέρασαν ἀπὸ τοπεῖς ὁμορφα καὶ ἀνθοστολισμένα. Τὰ δέντρα ἦσαν γεμάτα πουλιὰ καὶ οἱ δὺ φιλενάδες, καὶ αὐτὲς σὺν τὰ πουλιὰ, φλόχρες καὶ γεμάτες κέφι.

«Τὰ μάτια τῆς Ζίνας ἔπεσαν στὸ ζαφίρι τῆς θαυμά...»

Ὁ κύριος καὶ ἡ κορία Λεγκράν τοὺς ἔκαναν πολὺ θερμὴ ὑποδοχὴ. Ἄρσαν πολὺ στὴ Ζίνα γιατί ἦταν ἄνθρωποι ἁγαθοὶ καὶ ἀπλοῖκοι. Ὅστε πόζα ὅστε ὁπεροφία: ἐξοικειωνόταν κανεὶς ἀμέσως μαζὶ τους.

Ὡς πού νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ πρόγευμα, οἱ δὺ φίλες ἔτρεξαν στὸν κήπο, ἀνέβηκαν στὴν κοῦνια καὶ διασκεδάσαν πολὺ, ἐνῷ οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἔπεφταν σὰ φωτεινὲς κηλίδες ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σκιερὰ φυλλώματα.

Τὸ κοῦδόνι τοῦ μαγείρου χτύπησε καὶ γόρισαν στὸ σπιτί. Ἐφαγαν μὲ πολλὴν ὀρεξὴ καὶ ἐσκίνησαν γιὰ περίπατο.

Ἡ Ζίνα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔβλεπε τὴν πόλιν τῶν Βερσαλλιῶν, ποδὲς εἶναι τόσο γεμάτη ἀπὸ ἀναμνήσεις, ὥστε σχεδὸν κάθε πέτρα της ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν της. Εἶδαν τ' ἀνάκταρο, τὸ μουσεῖο, ὅλον ἐκεῖνον τὸν κήπο ποδὲς θυμίζει τὴ δόξαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Ἡ δεσποινὶς Φινστάτ, ἥξερε καλὰ τὴν ἱστορίαν, ποδὲς τόσο καλὰ μάς συνδέει μὲ τὸ παρελθόν. Τὸ Μικρὸ Τριανόν, ὅπου ἡ Μαρία Ἀντουανέττα πέρασε τὴν τόσο σόντομη ζωὴ της, τὴν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ βαθειὰ συγκλίνησιν. Ἀνάμεσα εἰς τὰς κολόννας, κάτω ἀπ' τὰ κί-

«Οἱ δὺ φίλες ἔτρεξαν στὸν κήπο...»
(Σελ. 209, στ. γ')

σκια, στὰ γαλήνια δάθνη τῶν λιμνῶν, θαρροῦσε πὼς ἐδλεπε νὰ περνοῦν ἐλαφρὰ λευκὰς ρόμπες, αἰθέριες σιλουέτες με λευκὰ ποσδραρισμένα μαλλιά...

—Φτωχὴ Βασιλίσσα!.. συλλογιζόταν ἡ μικρὴ. Ἡ τόχη σου ἦταν σκληρότερη ἀπ' τὴ δική μου...

Κι' ἡ μικρὴ ἐξορίστη, μ' ὅλα ὅσα εἶχε χάσει, ἐννοιοῦσε τὴν καρδιά της γεμάτη ἐγγνωμοσύνη γιὰ ὅ,τι τῆς ἔμενε ἀκόμα. Ἀλλωστε τὰ νειάτα, τ' ἀνθισμένα δέντρα κι' ὁ ἀπριλιάτικος ἥλιος φέρνουν πάντα στὴν καρδιά ἕνα κῶμα χαράς. Ποιὸς δὲ μέθυσε ἀπὸ εὐδαιμονία μπροστὰ στὸ ἐαρινὸ ἄρωμα, μπροστὰ στὸ χαρούμενο ξύπνημα τῆς φύσης, ποὺ γεμίζει τὸν ἀέρα φῶς, χρώματα καὶ τραγούδια;

Ξαφνικά, ἡ Ὑδόννη κι' ἡ Ζίνα αἰσθάνθηκαν μιὰ παρόμοια μέθη, πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔτρεξαν, σὰν κοτούλες ποὺ τῶχαν σκάσει ἀπ' τὴν ἀδλή, ὡς τὴν ἄκρη τῆς μακριᾶς δεντροστοιχίας. Ἐπῆσαν λαχανιασμένες σ' ἕναν πάγκο κι' ἄρχισαν νὰ γελοῦν δίχως νὰ μποροῦν νὰ ἐγάλουν λέξη.

Τέλος ἡ Ζίνα εἶπε στὴ φιλενάδα της: —Σὰς ἐγγνωμῶν, Ὑδόννη, ποὺ με καλέσατε σήμερα ἐδῶ... Θαρρῶ πὼς σήμερα μοῦρουε ἕνα δάρος ποὺ ἔννοια στὴν καρδιά ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ Θαιμά.

Ἡ Ὑδόννη κοίταξε τὴ μικρὴ Βασιλίσσα με τὰ γλυκὰ της μάτια.

—Κι' ἐγώ, εἶπε, εἴμ' εὐτυχισμένη ποῦμαί μαζί σας. Καὶ θάμαι ἀκόμα πιὸ εὐτυχισμένη, ἂν θελήσετε νὰ μοῦ κάνατε μιὰ χάρη.

—Ἐχετε τὸ λόγο μου ἀπὸ πρὶν, εἶπε χαμογελώντας ἡ Ζίνα.

—Λοιπὸν, θέλω νὰ μοῦ μιλάτε στὸν ἐνικό, ὅπως μιλῶνε σὲ μιὰ ἀληθινὴ φίλη.

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο; Κι' ἐγώ ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Ἀπὸ αὐριο ἡ κυρία Ἐριὼ δὲ θὰ μᾶς ξανακοῦση νὰ λέμε «σεῖς».

—Σύμφωνες! Καὶ ὑπόγραψαν τὴ συμφωνία μ' ἕν ἀδελφικὸ φίλ.

Γόρισαν στὸ σπῖτι. Σουροῦσαν. Κάθισαν λίγο ἀκόμη κι' ὅστερα πῆραν πάλι τὸ τραῖνο. Ἡ Ὑδόννη γόρισε στὸ σχολεῖο κι' ἡ Ζίνα στὴ βίλλα τοῦ Ὠσέτ. Ἡ κυρία Φιρσάτ, περιμένοντας τὴν ἀντιφά της, ἔβρισκε ἀτέλειωτες τίς ὥρες.

—Πέρασες ὁμορφα, παιδί μου;

—Ναί, θεία μου, πέρασα μὲν ἐξαι-

σια μέρα. Ἀμέσω, μ' ὡς μετάνοιας γι' αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί εἶδε μιὰ σκιά στὸ πρῶτο τοῦ θείας της καὶ διάστηκε νὰ προσέσση:

—Μαζί σας θὰ περνοῦσα καλότερα... Ἀλλὰ εἴσατε μοναχὴ, λοιπὴ μὲ-

νη. Ποτὲ πιά δὲ θὰ πᾶς ἀρήσω μοναχὴ.

Κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῇ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ θεία της. Τῆς περιγράψε τὴν ἐπισκεψὴ στὸ Τριάνον, κἀνοντας κωμικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸν κυριακάτικο κόσμον. Μιμήθηκε τὸ φύλακα τοῦ κήπου ποὺ εἶχε ἀποστηθίσει κι' ἀπὴγγελλε μ' ἐπίσημο τόνον αὐτὴ τὴ φράση: «Οἱ ἐπισκέπται παρακαλοῦνται νὰ φρίνουν τίς ὁμπρῆδες τοὺς στὸ βασιάριο!»

Κι' ἡ κυρία Φιρσάτ, σὲ λίγα λεπτά, γελοῦσε με τὴν καρδιά της κι' εἶχε ξεχάσει τίς θλιβερὲς ὥρες ποῦχε περάσει μακριὰ ἀπ' τὴν ἀντιφά της, τὴ μοναδικὴ ἀγάπη ποῦχε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ἐκλογὴ ἐξοχῆς

Οἱ μῆνες κῶλισαν γοργὰ κι' ἤρθαν οἱ διακοπές. Ἡ κυρία Φιρσάτ κι' ἡ ἀντιφά της δὲν εἶχαν ἀκόμη σκεφθῇ ποῦ θὰ πῆγαιναν νὰ παραθερίσουν. Στὴ Βαλλανία, ποὺ τὸ κλίμα της ἦταν τόσο ὥραϊο τὸ καλοκαίρι, δὲ μπορούσαν νὰ πάνε. Ὅπουδήποτε ἄλλοδ' ἂν πῆγαιναν, θὰ γινόνταν ἀντικείμενο περιεργίας. Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα δειλιάζε ν' ἀποφασίσῃ.

Καὶ νὰ μιὰ μέρα ἡ Ὑδόννη Λεγκράν λέει στὴ Ζίνα:

—Ἐχοῦμ' ἕνα σπιτάκι στὸ Ντινάρ. Κάθε καλοκαίρι μένοῦμ' ἐκεῖ ἕνα-δὺο μῆνες...

—Τι τοῦχρη ποὺ εἶναι... Κοντὰ στὴ θάλασσα νὰ μένης, εἶσαι τὸ μαγευτικότερο πράγμα!

Ἡ Ὑδόννη χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια.

—Νά το λοιπόν!.. Ἀκριβῶς σήμερα ἡ μητέρα μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ σε ρωτήσω ἂν θὰ μᾶς κάμης τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ μείνης μερικὲς ἡμέρες στὸ σπῖτι μας...

—Στὸ σπῖτι σας... Θάναί θαδράσια. Τί ὁμορφὴ ἰδέα ποὺ σοῦ κατέβηκε, Ὑδόννη!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἀπ' τὴ βαθειὰ ἀγριεμένη θάλασσα, τὰ κύματα γεμάτα ἀφρούς στὴν ἀμμουδιὰ ξεσπᾶνε σ' ἕνα σκοπὸ τρομαχτικὸ, πικρομυθῶμα τοῦ μακρινῆς ἀνοιχτοῦ πελάγους σὰν νᾶναι.

Κι' ἐπὶ ὁμοῦ μιὰ τέτοια ὥρα, κῶμα, νᾶ-λεονοῦ πανὶ στὰ πλάτη τῆς ἀβύσσου καὶ τὴ ζωὴ μου δίνοντας θυσία, νὰ ξά-νοιγα τὴ θεία, γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μόνο, [ὁ γῆ σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΡΩΣΤΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

(Τοῦ André Lichtenberger)

Καθὲς χρόνον, ὅσο τοῦλάχιστο τυμάται ἡ Λιλίκα, τὸ καλοκαίρι τὸ περ-νᾶν σ' αὐτὴ τὴν ἐξοχὴ. Καὶ κάθε χρό-νον, στὴ συνειθισμένη θέσῃ, στὴ γωνιά τῆς δεντροστοιχίας, ἀντίκρου στὴν πλα-τεῖα, ὁ γέρω-Λάμπρος κάθεται μπρὸς στὸ τραπέζι του καὶ ποῦλα καρφι-τσές καὶ κορδόνια... Τι ἡλικία ἔχει ἀραγε; Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Λιλίκα ἦταν ἀκόμη μικροῦλα, ἔλεγαν πὼς ἦταν κ' ὅλα ἑκατοχρονίτης. Τὸ γέριχο πρό-σωπό του, ποὺ τὸ ἀβλακῶνον βλῆσις ροτιδῶς, μοιάζει με τὸ φλοῖδ τῆς βε-λανιδιάς.

Ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν κἀν, κάθεται ὅλη μέρα στὴ θέσῃ του, κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη ἀνοιχτὴ ὁμπρῆλα ποὺ τὸν φι-λάει ἀπὸ ἥλιο κι' ἀπὸ βροχὴ. Ἐχει κάταντῆσαι πιά μιὰ γινώριμη λεπτομέ-ρεια τῆς ἐξοχῆς.

Κι' ὅμως σήμερα, ἡ Λιλίκα, περ-νώντας τὴ λεωφόρο, ξαφνιάζεται:

—Μπα, ὁ μπαμπά-Λάμπρος δὲ φαίνεται σήμερα!

Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶναι βέβαιον ἂν τὸν εἶδε καὶ χτὲς καὶ προχτὲς, ἴσως κι' ἀπ' τὴν περασμένη Δευτέρα.

Ἡ μαμά της εἶχε πῆ νὰ ψάντση γραμματόσημα. Μπαίνουν στὸ καπνο-πωλεῖο με τὴν Καλλιόπη, τὴν ὀνη-ρέτριά. Κι' ἐνῶ ὁ καπνοπώλης τοὺς δίνει τὰ ρέστα, ἡ Λιλίκα ρωτᾷ:

—Ὁ μπαμπά-Λάμπρος δὲν ἦρθε σήμερα;

—Ὅ,δὸντα κι' εἴκοσι, μία... Πάρτε τὰ ρέστα σας... Ὅχι, δεσποινίς, δὲ θὰ ξανόρθῃ πιά. Τὸν βρήκαν πεθαμμένο στὸ σπῖτι τοῦ τῆς Δευτέρης τῆς νόχτα. Τὸν ἔθαψαν χτὲς. Ἦσαν ἑκατὸν ὀδο χρόνων, καθὼς λένε τοῦλάχιστο...

Ὁ μπαμπά-Λάμπρος πέθανε! Ἡ εἴδηση αὐτὴ ρίχνει κάποιὰ σκιά στὴν ψυχὴ τῆς Λιλίκας. Δὲν εἶναι βέβαια τίποτε τ' ἀπροσδόκητο. Ὁ φτωχὸς γέ-ρος δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του. Τὸν ἔφερναν κάθε πρῶτ' ἕνα χειραμνὴ καὶ τὸν ἔφερναν ἐπὶ βράδυ. Ἡ ζωὴ δὲ θὰ τοῦ παρῆχε καμμιὰν εὐχαρίστηση. Ἀλλωστε, πόσο τὸν γνῶ-ριζε ἡ Λιλίκα;

Ἀδιαφορο. Νὰ ἔσρη κανεὶς πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναῖδῃ πιά καθισμένο μπρὸς στὸ τραπέζι του, πάντα τὸ σφιγγε-ται ἡ καρδιά. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἦταν ἐνω-μένη με τίς παλαιότερες ἀναμνήσεις τῆς ἐξοχῆς. Ἦταν πῶς παλιὸς ἀπ' τὸ Καζίνο καὶ τὸ Παλὰς-Ὀτέλ. Τώρα ποὺ χάθηκε πιά, νοιώθει κανεὶς καὶ σὰν ἀνησυχία, σὰν ἔλλειψη ἀσφαλείας. Μοιάζει σὰ νὰ ὑπνοθυμίζῃ πὼς εἶναι πρόσκαιρα ὅλα τὰ πράγματα. Στὸ γο-ρισμό, ἡ Λιλίκα, συλλογισμένη, δὲ βγά-ζει μιλιὰ. Σήμερα ὁ ἥλιος δὲν λάμπει

ὅπως ἄλλοτε. Ἡ φύση εἶναι μελαγχολικὴ. Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, ἀναγγέλει τὸ νέο με ὕψος θλιμμένο:

—Τὸ ξέρετε ποὺ πέθανε ὁ μπαμπά Λάμπρος;

—Πῶς! Πέθανε ὁ μπαμπά-Λά-μπρος;

Ἡ εἴδηση κάνει μεγάλη ἐντύπωση στὸ μπαμπά καὶ στὴ μαμά. Θυμοῦνται μερικὰ ἀνέκδοτά του. Φτωχὸ μπαμπά-Λάμπρο! Κι' ἡ ἀνησυχία σβῶνει. Μὰ ξαφνικά ἡ μαμά ρωτᾷ ἀνήσυχτα τὸ μπαμπά:

—Αὐτῶν, δὲν ἔχεις ὄρεση;

Ὁ μπαμπὰς χαμογελᾷ ὅπως πάντα, μὰ σήμερα κάπως βιασμένα.

—Δὲν πεινῶ καὶ πολὺ. Μὴν κόβετε τὸ φαί σας. Μ' ἄρεστε νὰ σᾶς κοιτάζω.

Ὁ μπαμπὰς εἶναι ἄνθρωπος ποὺ ἐν-σχυρῶναι τὴν ἀπόλυτη τάξη. Ὅ,τι ἦταν χτὲς, εἶναι καὶ σήμερα, «θάλαι κι' αὐ-ριο. Τὸ νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς ἀνόμεκτο εἶναι τόσο πιράξενον, ὅσο καὶ νὰ τὸν ὑλέπῃ κανεὶς θυμωμένο.

—Μήπως ἔχεις τίποτε;

—Ἀπολύτως τίποτε. Ἀγάκι πονο-κέφαλο. Τιποτένιο πρᾶμμα.

Μὰ, προτοῦ τελειώσῃ τὸ τραπέζι, σηκώνεται φθιθριζοντας:

—Μὴν ἀφίσετε τὸ φαί σας. Θὰ πάω νὰ γείρω λιγάκι. Τὸ κεφάλι μου γυ-ρίζει.

Τὰ μάτια του εἶναι θαμπὰ, τὰ χεῖλη τοῦ ἄχρωμα. Ἡ μαμά σηκώνεται καὶ τρέχει κοντὰ του. Ἡ Λιλίκα σηκώνε-ται κι' αὐτὴ. Μὰ ἡ μαμά τὴν ξανακα-θίζει:

—Τέλειωσε τὸ φαί σου σό. Ὁ μπα-μπὰς σου πρέπει νὰ πλαγιάσῃ.

Κι' ἡ Λιλίκα μένει μοναχὴ μπρὸς στὸ μισογεμάτο πιάτο της, ποὺ νοῶ-θαι πὼς δὲν μπιρὶ νὰ τ' ἀδείασῃ.

Εἶναι τόσο σπάνιο πράγμα ν' ἀδια-θετῇ ὁ μπαμπὰς, ὥστε ἡ Λιλίκα τᾶ-χει χάσει. Ποτὲ δὲν τὸν ξανάκουσε κανεὶς νὰ πῇ παρόμοιο λόγο. Κάνει καθεμὲρ τὴ δουλειά του, γαλήνιος πάντα κι' ἀμετάβλητος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βιάζεται σ' αὐτόν. Δὲν παρουσιάζει ἐκπλήξεις ἢ ἀπογοητεύσεις. Ποιὲ δὲ βιάζεται, ποτὲ δὲν ἀργαιοπορεῖ. Μηχα-νισμὸς κανονισμένος με ἀπαράμιλλη ἀ-κριβεία. Τοῦν ἀδιαθετῇ ἡ Λιλίκα ἢ ἡ μαμά της, δὲν εἶναι τίποτε παράξε-νο. Μὰ ν' ἀδιαθετῇ ὁ μπαμπὰς ξα-φνικά καὶ νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ φαί, — αὐτὸ εἶναι καὶ περισσότερο ἀπὸ ἀ-νησυχητικόν!

Καί, σιγά-σιγά, ἡ ἴδια ἀνησυχία ποὺ ἐννοιοῦσε ἡ Λιλίκα μαθίνοντάς τὸ θά-νατο τοῦ μπαμπά Λάμπρου, τὴν πιάνει πάλι καὶ τὴν πιέζει. Σήμερα, ἀλήθεια, εἶναι καλὴ μέρα. Μέσα στὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς, ἔρχονται ξαφνικά δὺο γε-γονότα νὰ σᾶς ὑπνοθυμίσουν τίς σκο-τεινὲς καὶ φοβερὲς δυνάμεις ποὺ πάντα

τριγωνοῦν ἀπειλητικὰ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας...

Μὰ ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται. Ἡ Λιλίκα τελειώνει γρήγορα τὸ φαί

τῆς κι' ἀνεβαίνει στὴν κάμαρά της. Τὸ κάτω-κάτω, δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανέ-νας ὑπερβολικός. Ὅταν δὲν εἶναι συ-νειθισμένος ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποφέρῃ, τοῦ φαίνεται φοβερός κι' ἕνας πονοκέφα-λος ἀκόμη, —ποὺ βέβαια δὲν εἶναι με-γάλο πρᾶμμα. Ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃ, ἄς κάτῃ νὰ γράψῃ τῆς φίλης της τῆς Κολέττας.

Κάθεται μπρὸς στὸ τραπέζι της, ἀνοίγει τὸ κουτάκι μετὰ χαρτί, ἀπλώ-νει τὸ στυλόχαρτο. Κι' ὅστερα, μετὰ τὸ ἄτακτο γράψιμό της, γιμίζει σελίδες. Ἐχει τόσα πρᾶγματα νὰ τῆς γράψῃ!

Μὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ φαίνεται ἡ μαμά:

—Κατέβι, Λιλίκα μου, καὶ πᾶς τῆς Καλλιόπης νὰ πετοχτῇ στὸ Φαρμακεῖο νὰ πάρῃ λίγες κασέτες ἀντιπυρίνη.

Καὶ ὕδιντάζοντας μιὰ στιγμή, προ-σθέτει:

—Πᾶς τῆς ἀκόμα, στὸ γοριζμό, νὰ περάσῃ ἀπ' τοῦ γιαιτροῦ. Νὰ τὸν πα-ρακαλέσῃ νὰ ῖδῃ τ' ἀπόγεμα.

Ἡ κατάπληξη τῆς Λιλίκας εἶναι

τόση, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἄφω-νη. Τὸ γιαιτρό! Ὁ μπαμπὰς ὡς τώρα ποτὲ δὲν εἶχε σχέση με γιαιτρό... Ὡστε;..

—Εἶναι χειρότερα ὁ μπαμπὰς;

—Ναί, ὁ μπαμπὰς σου πονεῖ κάπως περισσότερο. Μὰ με τὴν ἀντιπυρίνη θὰ τοῦ περάσει. Ἀν ὅμως δὲν ἀρκέσει αὐτό, ὁ γιαιτρός καὶ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ὑποδείξῃ.

Κι' ἐπειδὴ βλέπει ἀκόμη τὴ Λιλίκα ἄφωνη καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, προ-σθέτει μ' ἕνα καθυστασιακὸν χαμόγελο:

—Εἴμαι βέβαια πὼς δὲν εἶναι τί-ποτε. Τ' ἀπόγεμα θὰ πᾶς στοῦ κ. Λε-κορέν. Ἐγὼ φυσικὰ δὲν θάρβω.

Ἡ Λιλίκα διαμαρτύρεται: Τὸ φαν-τάζεται ποτὲ ἡ μαμά της πὼς θὰ πάῃ αὐτὴ, στὸ τσάι τῶν Λεκορέν, ἀφοῦ εἶναι ἄρρωστος ὁ μπαμπὰς της; Ὅχι... Κάθε ἄλλο...

Ναί, ναί, ὁ μπαμπὰς σου θὰ λοπό-ταν πολὺ ἂν δὲν πῆγαινες. Ἀλλωστε αὐτὸ θάξινε γελοῖες διατάσεις σὲ μιὰν ἀπλὴ ἀδελφίσσα. Ἡ μαμά θάμειναι, εἶναι φυσικὸ, ἀφοῦ θάρβῃ ὁ γιαιτρός. Μὰ εἶναι ἐντελὸς περὶ τὸ νὰ κάμῃ κι' ἡ Λιλίκα τὸ ἴδιο.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKIANIS

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

II'

Ἐκεῖ ποὺ ἡ Ρηνούλα κι' ὁ Τοτός ἔπαιζαν ἔτσι ὥραϊα, δὺο μαγκόπαιδα τοῦ χωριοῦ τοὺς παραμόνευαν ἀπὸ τὸ φράχτη. Σὲ λίγο, τὸ ἔν' ἀπ' αὐτὰ βγήκε, ζύγωσε σιγὰ σιγὰ σὰν τὸν κλέφτη κι' ἄρπαξε ξαφνικά τὸ παπούτσι μπρο-στὰ στὰ μάτια τοῦ Τοτοῦ.

Ἀμέσως ἡ Ρηνούλα πήδησε στὸ ποταμάκι καὶ κυνήγησε τὸ μικρὸ μάγκα φωνάζοντας δυνα-τά:

—Βρέ σύ! Βρέ, Γιάννη!.. Δὲς μου τὸ παπούτσι μου!.. Τὸ παπούτσι μου, κλέφτη!..

Ὁ Γιάννης γύ-ρισε μιὰ στιγμή, τῆς ἔβγαλε τὴ γλώσσα του περιπαυχτικά καὶ, ἀντὶ νὰ τῆς δώ-σῃ τὸ κλεμμένο πα-πούτσι, τὸ σηκώσε πάνω ἀπ' τὸ κεφά-λι της, φοβερίζον-τάς τη.

Ὁ Τοτός θύ-μωσε, ἔοφξε τοὺς γροθίους καὶ οἰχτήκε τοῦ μικροῦ μάγκα, ποὺ ἤθελε νὰ χτυ-πήσῃ τὴ Ρηνούλα.

Ὁ Γιάννης φοβήθηκε, πέταξε τὸ παπούτσι χάμω καὶ τῶρα πάλι στὰ πόδια. —Μπράβο σου! εἶπε τότε ἡ Ρηνούλα τοῦ Τοτοῦ. Εἶσαι λιγάκι κοιμισμέ-νος, δὲν εἶσαι ὅμως καὶ δειλός. Εἶδες πὼς σὲ φοβήθηκε ὁ Γιάννης;

—Ὅχι, παρὰ θὰ τὸν ἄφιναν νὰ σὲ χτυπήσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Τοτός, σὰ νὰ εἶχε κάμει τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΡΟ

'Αγαπητοί μου,

Ι 'Αθηναίοι εἴχαμε αὐτὸ τὸν καιρὸ μὴ συμφορὰ: τὸ 'Αδριανέιο ὑδρογαγεῖο πὸ ὃ τρέφει τὴ Δεξαμενή μας, ἔπαθε κάπου μὴ σοβαρὴ βλάβη, ἀπὸ καθίζηση τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ νερὸ ἄξαφνα κόπηκε. Ἐνὰ πρωτὶ, καμμὴ βροχὴ δὲν εἶρεξε, οὔτε σὲ σπῆτι οὔτε σὲ δρόμο. Δὲν ξέραμε τί συμβαίνει. Ὡς τὸ ἄλλο πρωτὶ, μάθαμε τὴν ἀλήθεια. Καὶ τρομάξαμε τόσο πολὺ, πὺ μᾶς ἦρθε νὰ... φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα! Μὰ γιὰ φαντασθῆτε, νὰ μᾶς λένε πὺς δέκα πέντε μέρες, ἕνα μῆνα ὥστε, θὰ μέναμε χωρὶς σταλιὰ νερὸ! Καὶ τί μῆνα, παιδιὰ μου; Ἰούνιο! Καὶ τί Ἰούνιο; Τὸν θερμότερον, τὸν φλογερότερον ἀπ' ὅσους εἶδε ποτὲ ἡ χώρα μας, ὅπως φαινόταν τοῦλάχιστο ἀπὸ τῆς πρώτης του ἐκεῖνες πνιγνὲς ἡμέρες. Χωρὶς σταλιὰ νερὸ, φαντασθῆτε!..

'Αλλὰ δὲν ἐφύγαμε. Ἐτοί εὐκολὰ φεύγει κανεὶς;.. Κι' ἀρχίσαμε νὰ παίρνουμε νερὸ ἀπ' ὅπου βροῖκαμε. Προπάντων ἀπὸ πηγάδια. Γλυφὸ-γλυκὸ, κἀλδ-κἀκό, τὸ πίνουμε. Τί νὰ κάναμε;.. Τῆς πρώτης ἡμέρας, γιὰ τὸ φόβο τῶν μικροβίων, τὸ βράζαμε. Ὑστερὰ βαρεθήκαμε, ξεθαροενήκαμε καὶ τὸ πίνουμε ἔτσι. Τὸ πολὺ-πολὺ τοῦ ῥίχναμε λίγο λεμόνι, λίγες στάλες ἰώδιο ἢ τίποτε ἄλλο ἀπολυμαντικόν. Κουβαλοῦσαν δὲ μὴ καὶ νερὸ ἀπὸ τὸ Μαρούσι ἢ ἀπὸ ἄλλες πηγῆς καὶ μποροῦσαμε κάπου-κάπου νὰ πετυχαίνουμε καμμὴ στάμνα. Καὶ μὲ τὸ πηγάδιο, πὺ τὴν ὥρα φάνηκε πόσο ἀφθονο—καὶ καλὸ—εἶναι στὴν Ἀθήνα, τὰ κουσοκαταφύραμε. Τοῦλάχιστο δὲ διυρούσαμε. «Μὴ χειρότερα» λέγαμε. Καὶ περιμέναμε ἡσυχὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ ὑδρογαγεῖου...

'Αλλὰ τότε ἀρχισαν εἰς φωνῆς οἱ γιατροί. Ὡ, δυστυχία! Ἡ δημοσία ὑγεία διατρέχει τὸν ἔσχατο κίνδυνον! Μὲ τὸ πηγάδιο νερὸ πὺ πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι, μὲ τὴν ἀπλυσίαν τῶν ρούχων καὶ τῶν σωμάτων, μὲ τὴ βρώμα καὶ μὲ τὴ σκόνη τῶν ἀκατάβρεκτων δρόμων καὶ μὲ τὸσους πρόσφυγες, —πάντα οἱ πρόσφυγες σὴ μέση!—μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, σὲ λίγες μέρες θάνα-πνιγθοῦν οἱ φοβερότερες ἐπιδημίες: τύφος, δυσεντερία, ὥστε καὶ χολέρα! Γιὰ ἰθνομα τοῦ Θεοῦ! Βράζετε τὰ ὑποπτα νερὰ τῶν πηγαδίων! Ἀπολυμαίνετε τὰ! Καταβρέετε τοὺς δρόμους μὲ... πίσσα, γιὰ νὰ κατακαθῇ

τοῦλάχιστο ἡ σκόνη. Καὶ κάμετε ὅ, τι μπορεῖτε γιὰ νὰ ἔλθῃ γρήγορα τὸ νερὸ! Λίγες ἡμέρες ἀκόμα καὶ θὰ πεθάνετε, θὰ πεθάνουμε ὅλοι!

Αὐτὰ ἐφώναζαν, αὐτὰ ἔγραφαν οἱς ἐφημερίδες καθ' ἡμέραν οἱ γιατροί. Καὶ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο μᾶς τρομάζαν! Πάλι συλλογιζόμαστε σοβαρὰ νὰ φύγουμε, νὰ τὸ σκάσουμε γιὰ νὰ σωθούμε... Ἀλλὰ τί συνέβη, νομίζετε; Τίποτ' ἀπὸ τὰ φοβερὰ πὺ ἐποφύεσαν οἱ γιατροί! Καὶ πρώτῃ πρῶτα, ξαφνικὰ κι' ἀνέλπιστα, ὁ καιρὸς ἐδρόοισε. Ἀρχισεν νὰ φυσᾷ «βορραδάκι», ἔπειτα νὰ μαζεύνονται σύννεφα, ἔπειτα νὰ ψιχαλῇ. Μὴ μὲρα ἢ βροχὴ ἐξέσπασε ραγδαίᾳ. Ἐβρεχε σχεδὸν ἕνα ἡμερὸν νύκτωρ. Πᾶσι ἡ σκόνη, —ἔγινε λάσπη ὅπως τὸ χειμῶνα. Πᾶσι ἡ ζέστη, —ἔγινε κρύο ὅπως τὸ χειμῶνα. Καὶ πρὶν ἔλθῃ ὁ τύφος, ἡ δυσεντερία, ἡ χολέρα, ἦρθε τὸ νερὸ. Μάλιστα, τὸ νερὸ τῆς Δεξαμενῆς πὺ κατὰφεραν, σὲ δέκα μέρες, νὰ τὴν ἐνώσουν πάλι μὲ τὸ ὑδρογαγεῖο.

Πρὸ ὀλίγου, μπῆκε σὶν γραφεῖο μου ἡ κόρη μου καὶ μοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι μὲ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση μας. Ἦταν θολό, κόκκινο, δὲν πινόταν ἀκόμα. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὸ ζήτημα ἦταν νᾶρθῃ καὶ ἦρθε. Ἀμα τρέξῃ λίγο ἀκόμα, θὰ καθαρῇ. Καὶ θὰ γίνῃ πάλι τῶρατὸ νερὸ, τὸ γλυκὸ, τὸ ἐλαφρὸ, τὸ χωνευτικόν, πὺ πίνουμε πρώτῃ. Μάλιστα λοιπὸν οἱ φόβοι. Κι' ὑπερβολικῶς, ὅπως πάντα, εἰς φωνῆς τῶν γιατρῶν.

Τὴν ἄλλη φορὰ σὰς μίλησα γιὰ τὸν κίνδυνον τῶν Μυγῶν τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ σὰς εἶπα πὺς τὸν παρασταίνει κάπως ὑπερβολικὰ τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο τοῦ Ὑπουργείου πὺ σὰς μοίρασαν σὶν σχολεῖα. Γιατροί, βλέπετε, εὐνύταξαν κι' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, οἱ ἴδιοι ὥστε πὺ μίλησαν πάλι κι' ἔγραφαν γιὰ τὴν λεηνορία οἱς ἐφημερίδες. Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς παραπιστεύῃ. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ὅταν δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο, ἄς κάμῃ ἐκεῖνο πὺ τοῦ λένε. Ἀλλὰ νὰ μὴ φοβᾶται καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται. Οἱ γιατροὶ τὰ λένε ὑπερβολικὰ, φουσκωμένα κι' ἀκόμα δὲν μποροῦν νὰ τὰ προβλέπουν ὅλα. Ὅπως, ὡς αὐτὴ τὴν περίστασιν, δὲν ἐπρόβλεψαν πὺς ὁ καιρὸς θάλλαζε σὶν χειμῶνα, πὺς θὰ βρεχε τὴ στιγμὴ πὺ ἐπρεπε καὶ πὺς τὸ πηγάδιο νερὸ δὲν θάβλαπτε σημαντικὰ τὰ στομάχια τῶν Ἀθηναίων, πὺ, καθὼς φαίνεται, ἔχουν συνειδησιμῶς πὰ τὰ μικρόβια, ὅπως ὁ Μιθριδάτης εἶχε τὰ δηλητήρια...

Δὲν κατηγοροῦ τοὺς γιατροὺς. Τὸ χρέος τοὺς κάνουν κι' αὐτοί. Πρέπει νὰ φωνάζουν πολὺ γιὰ νὰ κινῶνται λίγο. Πρέπει νὰ τὰ λένε ὑπερβολικὰ, νὰ φέρουν τὸν κατακλυσμὸ, γιὰ νὰ

κάνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ παύουν κάποια μέτρα. Σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, καὶ νὰ μὴν ἐφώναζαν τόσο, πάντα ὁ οὐρανὸς θὰ συννέμιζε κι' ἡ βροχὴ θὰ ἐξέπλενε τὴν πόλιν. Γιὰ νὰ φωνάζουν ὅμως, — ποῖος ξέρει, — ἡ βλάβη τοῦ ὑδρογαγεῖου διορθώθηκε πρὶν γρήγορα, ἐνὸς ἀλλοιώτικα ὥστε θάροῦσε. Δὲν κατηγοροῦ λοιπὸν τοὺς γιατροὺς. Θέλω μόνο νὰ πῶ πὺς δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραφοβίζουν. Κι' ὅταν ἐξομῶμε πὺς αὐτὰ πὺ λένε, ὑπάρχει πάντα μὴ δόση ὑπερβολῆς, δὲν θὰ φοβόμαστε τόσο. Γιατὶ ὁ φόβος, ἡ στενοχώρια, ἡ λύπη, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπελπισία εἶναι χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς υγείας μας κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ μικρόβια τῶν μεγαλυτέρων ἀσθενειῶν. Ἐνὰς γιατροῦς μάλιστα, διαφορετικῶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, — ὁ κ. Κούζας, — ἰσχυρίζεται πὺς πηγὴ τῶν ἀσθενειῶν ὅλων δὲν εἶναι παρὰ ἡ θλίψη. Τὰ μικρόβια παίζουν ὁλοσκόπου ἀσήμαντο ρόλο. Κι' ὅταν εἶναι κανεὶς ἀφοβός, χαρούμενος, αἰσιόδοξος, γενναῖος, δὲν ἀρρωσταίνει ποτέ. Ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴ θεωρίαν θὰ σὰς μιλήσω καμμὴν ἄλλη φορὰ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδημαίτου JULES SANDEAU).

ΙΖ. (Συνέχεια)

Οἱ μητέρες, ἀπὸ ἐκλείψαι ὁ λαϊκὸς τους κι' ἡ φωνὴ τους ἔγινε βραχνὴ ἀπὸ τῆς μεγάλης κριτικῆς, τὴν σιγὴν κλαίαν. Οἱ ἄντρες καθύσαν ὁλόγυρα σὶς φωτιὰς καὶ καθένος ἔλεγε τὴ γνώμη του γιὰ τὸ δυστύχημα.

Τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὸ γεροντικὸν ἦλθε ἕνις παπὰς κι' ἡ παρουσία του ἔδωκε δύναμιν καὶ παρηγορίαν τοῖς ἀπελπισμένοις. Ὁ παπὰς αὐτὸς παρακάλεσε τὴν κυρία Εἰρήνη νὰ γυρίσῃ σὶν σπῆτι τῆς καὶ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐπέσθηκε κι' ἄφησε νὰ τὴν πᾶνε δασταχτά. Ἀλλὰ καθὼς μπῆκε σὶν σπῆτι κι' εἶδε τὸ κρεββάτι τοῦ Στεφάνου ἄδειον καὶ κρύον, τὴν ξανάπιασε ἡ τρέλα τῆς ἀπελπισίας καὶ κατέβηκε πάλι σὶν γαλὸ, ὅπου ἦταν μαζεμένους κι' οἱ ἄλλες γυναῖκες.

Ἄ, τί συγκινητικὸ πὺ ἦταν νὰ βλέπατε τῆς μητέρας, πὺς εἶχαν περικυκλῶσαι τὴν κυρία Εἰρήνη καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν.

— Ἀχ, καλὴ κυρία, τῆς ἔλεγαν ὁλοὶ εἴμαστε γιὰ νὰ μᾶς κλαίῃ κανεὶς; ἀλλὰ τοῦ λόγου σου εἶναι νὰ σὲ κλαίῃ κανεὶς περισσότερο. Νὰ μᾶς βρῇ ἡμᾶς τέτοιο κακὸ εἶναι τῆς τύχης μας, γιὰτὶ τέτοια εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ἡ θάλασσα

ΙΗ'

'Αληθινὸς ναυτικὸς

μᾶς δίνει τὸ φῶμί μας, ἡ θάλασσα γίνεταί καὶ τάφος μας. Γιὰ τὴ θάλασσα ἀνασταίνουμε τὰ παιδιὰ μας καὶ σὴμερ' αὔριο μᾶς τὰ παίρνει. Ἐμεῖς εἴμαστε συνειδησμένοι νὰ βλέπουμε τὰ σπλάχνα μας νὰ φεύγουν, νὰ μᾶς ἀφίνουν, καὶ δὲν περνᾷ στιγμὸν χωρὶς νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά μας. Τὰ δικὰ μας βίσανα ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας μας κι' ἡ ζωὴ μας ὅλη εἶναι βασανισμένη, βασανισμένη καὶ τὸ τέλος μας. Μὰ ἐσεῖς, κυρία μου, ἐσεῖς! Τί ἀνάγκη εἴχατε νὰ φοβάσθε ἀπὸ τέτοια δυστυχία;.. Ἐσεῖς δὲν εἶδατε ποτὲ τὰ δέλφια σας, τὸν πατέρα σας, τὸν ἄντρα σας, νὰ πηγαίνουν σὴν ξενιτειά, δὲν περᾶσατε σὶς χρόνια νὰ τρέμῃ καὶ νὰ λαχταρᾷ ἡ καρδιά σας, νὰ παρακαλᾷ θεοὺς κι' Ἄγγιους γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ νὰ κάθαστε νὰ τοὺς περιμένετε σὶν κατώφλι τοῦ καλοῦ τοῦ σᾶς! Τὰγγελοῦδι σας δὲν ἦταν γιὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰγγρια κύματα. Τὴ θάλασσα σὶς τὴν εἴχατε γιὰ διασκέδαση. Ἀλλοίμονο! Γιατὶ δὲν καθόσαστε καὶ πὺ ἦσαστε; Γιατὶ θελήσατε νὰρθῆτε ὅδω; Ποῖος κακὸς ἄνεμος σὰς ἔριξε σὴν ἔρημιά μας;

Οἱ ἄντρες ὅμως δὲν περὶορίζονταν νὰ τὴν κλαίῃ σὶν τῆς γυναῖκες, παρὰ εἴτε ἀπὸ πεποίθησιν, εἴτε ἀπὸ καλοσύνη, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὴν πείσουν, πὺς ἡ κατὰστασι, ὅσο δεινὴ καὶ ἂν φαίνεταν, δὲν ἦταν κι' ἀπελπιστική. Γιατὶ τὸ κύμα δὲν ἦταν οὔτε μεγάλο, οὔτε ἄγριο. Καὶ τὸ κουπί ἐκεῖνο, πὺ εἶχε ξεδράσει ἡ θάλασσα, δὲν ἦταν καθόλου κακὸ προμήνημα. Τί ἐσήμερις ἂν τοὺς ἐφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς ἕνα κουπί; Τόσο τὸ καλότερον μάλιστα πὺ ἡ θάρκα θὰ πῆγαινε μόνη τῆς, παρασυρόμενη ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἐτοί καὶ κινδύνους λιγότερον, παρ' ἂν τὴν κυβερνοῦσαν ἀδέξια χέρια παιδικά. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε ἰδῇ καμμὴ ἀπὸ τῆς φαρδύρας τοῦ χωριοῦ πὺ ἦταν σκορπισμένους ἔδω κι' ἐκεῖ σὶν πέλαγο; Χωρὶς ἄλλο οἱ γονεῖς θάπναιον τὴν θάρκα καὶ θὰ πῆραν μαζί τους τὰ παιδιὰ. Νά, σὲ λίγη ὥρα, πατέρες καὶ παιδιὰ θὰ γύριζαν ὅλοι μὴ χαρά!

Ἀλλὰ κι' ἡ τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα, ἡ μόνη πὺς ἔμενε, ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Συμφορὰ!

Τελείωσε!

— Ἀχ, καλὴ κυρία! ὅλες εἴμαστε γιὰ νὰ μᾶς κλαίῃ κανεὶς... δὲ μὴν λέτε! (Σελ. 212, στ. γ')

μικροὺς πταίστες, πὺ πρὸ ὀλίγης ὥρας τοὺς καταρίονταν κι' αὐτῆς... Τελειώσατε ἀπὸ τοὺς φαρδύρας ἦρθε ὁ Κουπιὰς, ὁ πατέρας νὰ ποῦμε τοῦ «ἀρχηγῶ τῶν παιδιῶν». Ἦταν ὁ φρονιμότερος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ καὶ ναυτικὸς ἐμπειρότατος καὶ γενναῖος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ξαναφύγουν μὲ τὰ πλοία καὶ μόνο τὸν Κουπιὰ ἐπερίμεναν γιὰ νὰ τοὺς οδηγήσῃ. Μόλις ἐπήδησ' ἔξω, ὅλοι ἔτρεξαν κοντὰ του καὶ τὸν περικύκλωσαν, γιὰτὶ ὡς αὐτὸν καὶ μόνο εἶχαν τῆς ἐλπίδες τους.

— Ἐλα, Κουπιὰ, ἔλα! τοῦ ἔλεγαν.

Δὲν ξέρεις τὸ κακὸ πὺ ἐπάθαμε. Δὲν ἔχομε παιδιὰ! Μᾶς ἐφυγαν. Ἐλα! ἄλλος δὲν θὰ μπόρῃ νὰ μᾶς τὰ ἐαναδῶσῃ. Ἐλα!

Καθὼς ἔμαθε ὁ Κουπιὰς τί συνέβη, ἔσπασε σὶν δρόμῳ.

— Ἄ, τοὺς κακούργους! ἐφώναξε. Εἴσατε μὲ τὸ νοῦ σας, πὺ θὰ γυρίσω πάλι πίσω σὴν θάλασσαν, νὰ ψιχῶ τὰ κοφύχρονά σας; Καὶ πὺ νὰν τὰ βρῶ;.. Ἄ, μπᾶ! δὲ δίνω πεντάρα! καρφὶ δὲ μοῦ καίγεται! Ἀς πᾶνε σὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ κι' ἀκόμα πάρα πέρα! Καλύτερα γιὰ μᾶς. Γλυτώνουμε ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τοὺς σκοτοβρίαν. Ἐλα, γυναῖκα, πᾶνε σπῆτι. Εἶμαι σὲ κακὸ χάλι, θὰ φάω καὶ θὰ πλαγιάσω.

— Ἐλα, ἄντρα μου, πῆγαινε. Θὰ βρῇς τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ τὸ φαί ἀνέγγιχτο. Ἀφοῦ δὲ βλέπῃς ἀπὸ τὴν πείνη, πῆγαινε νὰ φᾶς καὶ τὸ δικό μου καὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἐγὼ δὲν πεινῶ καὶ τὸ παιδί ποῖος ξέρει μὴν εἶναι καὶ πεθαμένο!

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ ταῦτί! φώναξε μὲ πείσμα καὶ μὲ τραχεῖα φωνὴ ὁ φαρὰς. Ἄν μοῦ πῇ σὶν χέρια μου ζωντανό!.. Τὰ στρίγγλικά! Ὅλα νὰ τὰ καταπιῇ ἡ θάλασσα! Στὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πᾶνε!..

— Κουπιὰ, τέκνο μου! εἶπε τότε ὁ ἐφημέριος. Ἐγὼ σ' ἐδάπτισα, ἐγὼ σ' ἐστεφάνωσα. Ἀκούσέ με λοιπὸν, παιδί μου. Δὲν φοβάσαι μήπως οἱ βλαστήμιες σου ἐπισύρουν τὴν βία ὁργὴ σὶν κεφάλι τῶν καίμενων τῶν παιδιῶν;

— Σῶτε το, καπετὰν Κουπιὰ, ὥστε τα! φώναζαν ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὸν περικύκλωσαν.

— Νὰ τὰ σώσω! ἀκοῦς ἐκεῖ!.. Μὰ καὶ πὺ νὰ τὰ βρῶ; δὲ μὴν λέτε!

— Φάξε, ἄντρα μου, γύρεφέ τα καὶ θὰ τὰ βρῇς. Ἐσὺ πὺ φορεῖς σὶν στήθος σου, κάθε Κυριακὴ, ὁκτώ ἀτημένια ἁρσιτσέα, κερδισμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς σου. Ἐσὺ πὺ τόσες φορές πὺ πῆγες νὰ χάσῃς τὴ ζωὴ σου, γιὰ νὰ σώσῃς ἀπὸ τὸ πνιγμὸ ἀνθρώπους πὺ δὲν τοὺς ἤξερες, θάφῃς τὴν τῶρα νὰ χαθῇ τὸ παιδί σου κι' ἔλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μας!

— Καπετὰν Κουπιὰ, λοιπὸν μας! λοιπὸν μας! εἶπε κι' ἡ κυρία Εἰρήνη πιάκοντας τὰ χέρια τοῦ ναυτικοῦ μὲ κλάμματα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

(Γραφ. Έγκρ. 30)

"Ασπρη γατούλα δημοφής χάρισαν στην "Ελένη κι' αυτή στον άσπρο της λαϊκό μιά ροζ κορδέλλα δένει. Στην κάμαρά της την κρατεί και νύχτα και ημέρα δεν την αφήνει την φτωχή να πάρη καν άέρα.

Μίαν αυγή, ο συμφορά! δεν βλέπει τη γατούλα· πηδά απ' το κρεβάτι της και τρέχει η μικρούλα.

"Αλλά, Θεέ μου, τ' είν' αυτό που βλέπει η "Ελένη;! από την γάτα τη μικρή μόν' η ούρά της μένει.

Σάν εϊδ' αυτό η "Ελένη μας, πηδά, φωνάζει, κλαίει· τρέχ' η νταντά της έντρομη κι' άμέσως της το λέει:

— Τη γάτα σου, ο ποντικός την έφαγε, μικρό μου!

— Την έφαγε ο ποντικός;!; θα φύγη το μυαλό μου!

Πρέπει όμως τώρα να σ' πω να βγίης από την έννοια, πώς η γατούλα η δημοφής ήτανε... χαχαρένια.

"Αφριμένο Κύμα
(Από τον τόμο 1905, από την μετάφραση εκ του Γαλλικού, σελ. 315.)

ΑΔΕΛΦΙΑ

(Γραφ. Έγκρ. 30)

Σήμερα η μεγάλη αδελφή δέ σηκώθηκε καθόλου. Τό σπίτι σκοτεινό, κανένας κρότος δυνατός δεν άκούεται, μιά σιωπή βαρεία... θλιβερή "Ορθός κοντά στο παράθυρο, με τα χεράκια στις τσέπες, σκέπτεται. Κάπου κάπου ρίχνει καμιά ματιά στις Καίτης την κάμαρα, την κατάκλειστη—ο γιατρός μέσα βρίσκεται—και γέρνει πάλι το μικρούτανο κεφάλι στο στήθος, πνίγοντας κάποιο κρυφό στεναγμό...

Αυτός, ναι, αυτός φταίει που τώρα βρίσκεται η μεγάλη αδελφή στο κρεβάτι. Χθές το πρωί, αυτός φώναζε δυνατά κι' έκείνη τον παρακαλούσε να ήσυχάζη. Μά δ Τάκης όλο και δυνατότερα φώναζε. Και σήμερα καθόλου δέ σηκώθηκε... Δάκρυα πλημύρισαν τα μάτια του...

Μά μιά σκέψη τον έκαμε να χαμογελάση. Βρήκε τον τρόπο να την κλέψη καλά αυτός που ήταν ο αίτιος της αρρώστειας της· μόνο να φύγη ο γιατρός.

Ανόχη βηματίζει πάνω-κάτω. Νά η πόρτα άνοίγει, ο γιατρός και η μαμμά περνάνε στο σαλόνι. Πατώντας στις μύτες των παπουτσιών, τραβεί στην κάμαρα. Η Καίτη όχη, με τα μάτια κλειστά, κοιτάει στο κρεβάτι. Στένεται μιά στιγμή δ Τάκης

άναποφάσιτος. Και ύστερα πηγαίνει κοντά: —"Καίτη μου, συνώρεσέ με πού σ' έκαμα ν' άρρωστήσης... Άνοίγει, άρχά η άρρωστη τα μάτια κι' ένα χαμόγελο άνδει στα χείλια της κι' άρπάζοντας το μικρού σικο χεράκι το γεμίζει φιλία.

"Η μαμμά φαίνεται στην πόρτα. Τά κατάλαβε όλα: —"Ελα Τάκη, πήγαινε να παίξης, άφησε την Καίτη ήσυχη.

— Φεύγω, μαμμάκα, μά πές μου θα γίνει καλά η Καίτη τώρα που της ζήτησα και συχώρεση;

— Ναι, χρυσό μου, ναι...

Μ' ανάλαφρη καρδιά τρέχει ο μικρούλης στο παιχνίδι. Και κητόλου δέ σέφθηκε να ξηγήση γιατί η φωνή της μαμμάς έτρεμε τόσο πολύ...

Τριανταφυλλένα

Ο ΤΣΟΛ ΔΣ

"Αφριμένα

στον Δοξαμένο Τσολιά.
(Αφρ. Έγκρ. 35)

Γειά σου, Τσολιά, λεβέντη σου, με φουστάνελλα και με φέσι, που η δόξα πάλι περιούση σε σένα θα νά πέσι!

Τρελλή Πεταλούδα

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΙ' Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ
(Αφρ. Έγκρ. 30)

"Ενας φιλάργυρος κι' ένας φθονερός, ταξιδεύοντας στην πεδιάδα, ανταμώνανε τον "Αη Γιάννη. Αφού βαδίσανε πολλή ώρα μαζί, ο "Αγιος, θέλοντας να τους δοκιμάση, φανερώθηκε και τους λέει: —Μιά που μου κρατήσατε συντροφιά, δεν θέλω να σ' άφήσω έτσι δά. "Ο ένας από σ' άς έμ' μου γυρέψη, οτι θέλει, θά του το δώσω άμέσως. Στον άλλον θά δώσω το διπλό από εκείνο που θά μου γυρέψη ο πρώτος.

Οι άνθρωποι μας βροθήκανε σε δύσκολη θέση: Μ' ένα τους λόγο μπορούσαν να γίνουν τεράστιοι, μά έλα που η πλεονεξία μπήκε στη μέση! "Ο φιλάργυρος ή'ερε πώς άμα μιλούσε πρώτος, θάπαιρνε πιά λίγα απ' τον άλλον. "Ο φθονερός πάλι δεν μπορούσε να υποφέρει τον σύντροφό του πιά πλούσιο. "Ο ένας παρακαλούσε τον άλλον να ζητήση τα πιά πλούσια πράγματα, μά κανείς δεν άποφάνισε να μιλήση.

Στο τέλος ο φιλάργυρος, έξω φρενών, φέρτει άπάνω στο φθονερό, φοβερίζοντας πώς θά τον σκοτώνει αν εξακολουθούσε να σκέπτεται.

—"Ε λοιπόν! θά μιλήσω, λέει ο φθονερός, που το έλάττωμά του κατέπνιξε την πλεονεξία. "Αη Γιάννη μου, κάμε μου τη χάρη να γίνω μονόφθαλμος. ...Έβλεπε κι' έγινε. "Ο ένας μονόφθαλμος κι' ο άλλος τυφλός.

Κι' αυτό ήτανε όλο το κέρος που βγάλαν από μιά περίπτωση που μπορούσαν να την έπωφελήθουν κι' οι δύο.

Μαμζέλ Φιφή

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μητέρα! "Ενας ποντικός έπεσε μέσα στο λάδι!

— "Ε, δεν τον έβγαλες;

— "Οχι. "Ερριξα την γάτα μέσα να τον πιάση.

"Εστάλη υπό της Μεγάλης "Ιδέας

Στο σχολείο.

— Τάχη, πόσοι είναι αϊ ώραι του έτους;

"Ο Τάκης πολλαπλασιάζει γρήγορα-γρήγορα 365 επί 24 και άπαντά:

— "Οκτώ χιλιάδες έφτακόσιες έξήντα!

"Εστάλη υπό του Μίμη Μπιζάνη

"Ο Τότης σε μια νυκτερινή διαόκδοση:

— "Α, πώς κουράστηκα, πώς νύσταξα! "Θά κοιμηθώ 48 ώρες το ήμερονύχτο!

"Εστάλη υπό του Σ. Κούρη

Το Φάσμα γράφει σ' ένα φίλο του:

— "Αν μ' έλβης το γράμμα μου, δεν είναι ανάγκη να μου άπαντήσης, άρκεί να κάμης όσα σου γράφω. "Αν όμως δεν το λάβης, να μου γράψης άμέσως για να σου τ' άναγράψω.

"Εστάλη υπό του Άγγ. της είρήνης

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι η έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του.

ΑΝΑΛΟΓΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ,

"Αθήναι, 28 όδ. Ευριπίδου
την 5 "Ιουνίου 1923

ΣΑΣ είχα συστήσει άλλωστε, να σημειώνετε, ε' ότε μου στέλνετε, πρώτο-πρώτο το ψευδώνυμ' σας και με κόκκινο μελάνι. Φαίνεται, πως τη σύστασή μου αυτή οι νέοι μου φίλοι δεν την άκουσαν τότε και δεν την έμαθαν κατόπιν από άλλους. "Ετσι την ξανακάνω σήμερα για όλους: Κάθε τί που στέλνετε στη "Διαπλάσι, και ποσόντων γράμμα, πρέπει ναρχίξη με το ψευδώνυμ' σας κοκκίνο γραμμένο στην άνω άριστερά γωνία, με τ' όνομά σας, τη διαμονή σας (διεύθυνση) και τη χρονολογία. Π: χ:

"Ιερά Δάφνη

Γεώργιος Κ. "Ασημάκης

"Αθήναι, 15 όδ. Μακεδονίας
10 "Ιουνίου 1923.

κι' ύστερα το "Αγαπητό μου Διάπλάσι" κτλ. "Ετσι η ύπογραφή σας στο τέλος, αν είναι και λιγάκι δυσανάγνωστη, όπως είναι συνήθως, ο ύπογραφός, δεν παύει. Εγώ, άνοίγοντας το γράμμα, θά βλέπω εύθυσ από ποιον είναι. Κι' αυτό έσ' έσ' έβλεπε και γι' αυτό σας παρακαλώ να συμμορφώθητε όλοι.

Ναι, Δεσποινίδιον, τα μαθήματα πρώτα πρέπει να κοιτάξης και μη μου γράφης παρά μόνον όταν εύκαιρός. Σ' εύχαριστώ για την τόσο άγάπη. Φιλότης μου και την εξαδελφούλα, που όταν έρχεται το φύλλο, μου τ' ά: "Έχει σήμερα και Τότη;—Τά τεράστια των Μ. Μουσικών μόνο στο γραφείο μου πωλούνται, 50 λεπτά το ένα.

"Ενα νόστιμο μου γράφε η Τριανταφυλλένα. Στον τόπο της, μαρκοί κερδοσκόποι έκρυψαν (χαχα) η ύψησαν την τιμή. Τά σπίντα, οι νοκοκυρές, συνεννοήθηκαν άμέσως και περιώρισαν την κατανάλωση. Μιά έπιτροπή γυρίσε τα αλκοοφάρμακα σύστησε στα παιδιά να τρώνε λιγότερα γλυκά. Μ' αυτό τον τρόπο έμ' άγόρασαν ούτε τη μισή ζάχαρη από άλλους. Κι' οι κερδοσκόποι άναγκάσθηκαν να κατεβάσουν πάλι την τιμή. Νά τί έπρεπε να γίνεται παντού της δλα τα είδη!..—Είμαι βέβαια, αγαπητή μου, όχι μόνο πως ε' κάμματα που μου στέλνετε είναι δικά σου, αλλά και πως έπιλέπεις τις μικροτερες ώστε να μη κάμουν ποτέ αντιγραφή.

Κάποιος Έστρε, «καλλιτέχνης» από το Μέτωπο, έστειλε στον κ. Φαδωνα ένα ποίημα. Άλλά γραμμένο με μολύβι, τρίτην, σβύστηκε και δεν μπόρεσαμε να διαβάσουμε κανένα λέξη. Ούτε καν όδολογή την ύπογραφή του άποστολέως.

"Ελαβα, Δροσούλα της Αύγης, διβίβασα τα τετράδιά σου και σου έστειλα και άλλα. Σ' εύχαριστώ πολύ για τα καλά λόγια. Τά Παιδ. Πνεύματα όμως, και τά "Φαιδρά, κα' ό,τι άλλο, πρέπει να μου τ' άγράφης χωριστά, όχι μαζί με τα γράμμα. γιατί πάνε χαμένα.

Σου έστειλα δυο τετράδια, Νηφ της "Αφροδίτης. Εύχομαι να τα φέρουν όλοι αυτοί οι κόποι και να πάρης ένα εύχρισμένο καλοκαίρι και μετέη πιάνου, Διάπλάσι, βιβλία και τόσο σάρσουν και λίγο νοικοκυριά.

"Ο, ναι, θά ποιήση: πάλι αυτή τη ζωή του σχολείου που με τόσο χάρη την αφήνεις φέτος...

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

Νά, "Ελέυθερο Πουλί, να μου γράψης: συχνότερα όταν θά κλείσουν τα σχολεία και να μ' έμ' κάνης να πλύνω τα χεράκια κάθε φορά που λαβ-ίνα ένα καθαρό γράμμα σου. Στη Σμύρνη ήσουν στην πατρίδα σου. Πάλι, κα' που κι' έδω μπόρεσε να μου κάνης τόσο συνδρομητής. Δεν πιστεύω να μ' έμ' κάνης πώς έχω παράπονο!

"Οραία "Ανδρονίκη, ά. Μπαγιάντερα, (έγώ). Σαμπανιέρα, (έγώ). "Ασέν Δουπέν, ά. (ΣΚ). "Αήτητο Εύδωνάκι, ά. (ΣΚ). Διάκος, κ. (ΜΗ). Νεαρός Σημαιοφόρος, ά. (ΚΑ). Βεζούβιος, ά. (Μπουμ). "Ορφύς, ά. (;;;). Φούτ-Τσού, ά. (Κινέζος), Ουράνης, ά. (ΜΜ). Βασίλης "Αρκάς, ά. (...).

"Αν ανεώσας Ψευδώνυμων: Καρυοφύλλι του "21, ά. Νόημα, κ. Γαρδένια, κ. "Αδιαφόρητη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις
δραχ. 1,50. Διά τ' άς περιπλέον
λεπτά 30 ή άδεις.

Μ. Μ. έπιθυμούν να ανταλλάξουν ή Μούσα με Μπεόβεν, Χαίνε, "Ατυχόν, "Αστερόπαιδο, Μπεμπαντάκον, Νεφέλην, Δροσούλα τ. Τσιρίγιν. — ή "Απτερος Νίκη, με όλους τους: Καίρινους. — ή Ρεζενιά, με Ρίτα, Βασιλίκη, Νεφέλη, Κική, Μελοδίναντη, Σπινέλα, Τριανταφυλλένα, Ρέα. — ή "Ηρω, της Κιουτάχιας με Ξανθήν, Μαρκησίαν, Ζουλού, Μπερμπαντάκον. — ή Ουζήνος Μαννας με Τούπε, Τσουκνίδα, Περούζι. — ή Σμύρνη με Κόμ. τ. "Αχαρνών, Δόκ. τ. "Αθηνών, Νηρ. τ. "Ανθών. — ή Κατεάν Φάουρας με Νύμφ. τ. Δάσους, Σμύρνην, Καλλιέχνην, Κεραυνό. "Ιπποτην. — ή "Ιδανισμός με Φιφή, Φάσμα, Τίτικα.

"Η Διάπλάσι άσπάζεται τους φίλους της: "Θάμιν (δ "Καχός Δρόμος" ύπάρχει και τιμάται δρ. 8, άλλα όν είναι για παιδιά σαν την "Αδελφούλα μου). Κύνά (πολύ καλά άντα που μου στέλνεις" και βέβαια θά είναι δικωιδίου δικά σου). Ρεζ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὕπαρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ: 5ος 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 16, διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922)
ὕπαρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὧν. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 12, —εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' -- 975)
ΓΥΝΑΙΚΑ, τῇ φιλίᾳ μου ἔχεις
δέχσασαι ἀλληλογραφίαν; Ὑπο-
στηρίξω τὸ σὺλλογόν σου.

ΜΕΛΙΣΤ'Α

(ΚΓ' -- 976)
ἈΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ.
Κινεζικὴ Δημοκρατία, δεχό-
μαστε τὸ στοίχημα μὲ 100
δραχμὰς στὸ ψευδώνυμο.
Ἀργῶ, Παπαροῦνα, στοίχημα
τίζουμε 50 δρχ. κἀθε Ἀργοναυ-
τικὸ ψευδώνυμο; Γιά τὸ δῶρο...
merci.

(ΚΓ' -- 977)
Βρὲ Προσκοπὸν τοῦ Ἑλλη-
νοπόντου, δὲ θὰ βάλῃς γινῶσι;
Ὡραία Ἀνδροεινική

(ΚΓ' -- 978)
Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιό-
κισμο χαιρετῶ ἅπαντας.

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ
(ΚΓ' -- 979)

Μέμφεις, μὲ ξεύρεις καὶ σὲ ξ ὕ-
ρω. Μὲ ἀνακαλύπτεις; Ἀ-
οὐά!!!

ΚΓ' -- 980
Αποτελέσμων. Διαγωνισμὸν μου:
Βραβεῖον Α': Χελιδών, Β':
Ἀνυπόταχτη, Γ': Πανούκλα. —Ὁ
ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς «ΜΑΥΡΗΣ
ΣΚΙΑΣ» ΜΗΣΤΥΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' -- 981)
Κίρκη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.
μέσω Διαπλ.; Στέλλω πρῶτον.
Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης

(ΚΓ' -- 982)
Δὲξαι Ματωμένη; Ἡρώα τῆς
Δ' Κιουτάχειας, Πίστις-Πατρίς,
ἀργησα ἀνὰ σὰς στείλω τὰ Μ. Μ.
μου. Συγχωρήσατέ με. Μικρά τι-
να ἐμπόδια μ' ἀνάγκισαν. Περι-
μένω γρήγορα τὰ δικά σας. Δὲν
ἔχω ἂν σὰς ἀρέσουν. Πρώτη
φορὰ μου γράφω καὶ οὐτε ἔχω
ἐξανιδῆ.

ΚΓ' -- 983
Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιό-
κισμο, χαιρετῶ ἅπαντας, προ-
παντὸς Ἀκράτητο Γέλιο, Παναύ-
κλα, Ἀνεβοκατέβασμα, Τριαν-
ταφυλλένια,

ΚΓ' -- 984
Εσμέ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.
μέσω Διαπλ.; Ἰδομενεὺς

(ΚΓ' -- 985)
Ρόζα, Μικρὰ Πιανίστα: εὐχαρί-
στως, ἐστεῖλα. Ἀνατίλλ. Σελή-
νη, θυμησοῦ. Γκόρμπιο, ἔγραψα
Τριανταφυλ. Μπονκετάκι, ἄλλη-
λογραφεῖτε; — ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

ΚΓ' -- 986
ΔΡΟΜΟ ΑΝΟΙΞΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ἀποκοιμισμέ-
να Θεσσαλονίκης, ερχομαστε
εἰς τὰς ἑσπέριας ἀπ' τοῦ παύ-
λῳ σὰς, ντροπὴ σας!

ΣΑΧΛΟΚΙΝΕΖΩΠΟΥΛΑ, ΑΡΓΟ-
ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ἀδρανῶν ἐγκε-
φάλων, ἐδῶ ὅσα φανήν ἢ ψευτο-
παλληκαριὰ σας ἀνακαλύψτε μας
ἂν μπορεῖτε.

ΣΥΛΛ. ΜΟΖΑΡΤ, σκοπὸς σας
ὕπερος, ἄλλα, ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ
ΣΜΥΡΝΗ, ΛΙΣΤ, καταδεχθῆτε, υ-
περήφανες, νὰ γυρίζετε λίγο τὰ
κεφάλια σας.

ΧΑΛΑΣΤΡΕΣ: Ὁ ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ
ξεχειλᾷ, ἀλλὰ γρήγορα ξεραίνε-
ται, μπουμ! — Δημ. Νικολάου.

Ἄουα, ΙΠΠΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ,
εἰσαι ὁ Ντίνος Νικολάου. Για νὰ
ἐξῆς, φιλαρικο, τί θὰ ποῦν:
ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ!! ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ!!

ΚΓ' -- 987
Ἀκράτητο Γέλιο, εἴθε νὰ μά-
θωμεν τὸνομα σου. Δὲν πι-
στεύομεν νὰ στο γινώσκῃ ἄλλος.
Τι λὲς γι' αὐτό; Σὲ κρατοῦμε,
γιὰ γυθότο.

(ΚΓ' -- 988)
Ὁ Τρελλός, εἰσερχόμενος στὸ
Διαπλασιόκισμο, χαιρετοῦν
ἅπαντας, ἰδιαίτερος τοὺς Τρελ-
λοὺς. Ἀστυνομικοί, βρῆτε μας.
Ζουλού, Ρίτα, Μπερμπαντακο,
συμμαχοῦμε; Γρελλὴ Νεότης, Τρελλὸς Ἐφηβος

(ΚΓ' -- 989)
ἘΝΩΣΙΣ. Κουίκουινος =
Θανόπουλος, Πιπιλουόυ =
Πουλάκης (γιὰ ἐκδίκηση). Ζη-
τούνται μέλη καὶ ἀντιπροσωποί.

ΔΟΥΝΑΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ
(ΚΓ' -- 990)
Αποτελέσματα Διαγων. ΚΓ'
614 σὺς 30 Ἰουνίου. Στείλα-
τε ὅλοι! Ἀργοναυτ. Ἐνωσις:
στοιχηματῶν; Ξεσκεπασμα: Ἐρ-
γίνος: Μούλας, Ἀτυχὸς Ἱεροφυ-
γόπαις: Γουναρίδης, Ἀντιπρόσω-
πος «Κεραυνός». «Κεραυνός», εἴ-
μαι ἀρμόδιος; ΧΟΥΑΣΚΑΡ

(ΚΓ' -- 991)
ΠΡΟΚΗΡΥΞΣΩ Διαγωνισμὸν Μ.
Μυστικῶν μὲ τρία ἐκλεκτὰ
βραβεῖα. Προθεσμία δέμηρος.
Ἀσφαλὴς Δίσις: Σταθὸν Μισα-
γινόν, Ρ. Γ. Ἀθήνας. Ἀνταλλάσ-
σω καὶ κάρτες. ΠΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΓ' -- 992)
ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ.
ΕΡΑΥΝΕ, γιὰ τὰ ἑξῆς Δευ-
τερίᾳ ἢ Θανάτος: Ρεμεντζής,
Ἀήτηςτος Ἀεροπόρος: Ρακό-
πουλος. Ὑποταχθῆτε, ἄλλως συ-
νεχίζομεν. Σελήνη Ματ' (Μπασιά-
κο), γιὰ τοιοῦς μὲς πέρασες;
ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

(ΚΓ' -- 993)
Μαργαριταρένια, τί γίνεται ὁ
βαπτιστικὸς μου Δημητράκης;
Γράψε μου. Ρεζεντά

(ΚΓ' -- 994)
Χρυσανθή, δεχθῆτε τὰ πρὸ ὕερ-
μά μου συλλυπητήρια. Σὰς
συμπονῶ. Ἀγνούλα

(ΚΓ' -- 995)
Εἰς ὅσους καὶ ὅσας εἶχον τὴν
Εὐγενή κλωσάνην νὰ μοῦ
στεῖλουν Μ. Μ. θὰ τοὺς ἀπαντή-
σω λίγο βραδύτερον, διότι ἀσθε-
νῶ. Ἰρμα

(ΚΓ' -- 996)
Αποτελέσματα Διαγων. Κατῶν.
Βραβεύθηκαν: Γυναίκα, Σκλά-
βα, Φρενα. Διπλοὺς εὐχαριστῶ.
Ἀβιορέττα

(ΚΓ' -- 997)
ἘΝΩΣΙΣ. Ἰδομενεὺς =
ΒΡΑΒ. Α': ΑΝΑΤΕΛΟΥΣΑ ΣΕΛΗ-
ΝΗ. Ἰδομενεὺς: Δον Φασουλά-
κης, Καραθανάσης, Κομφούκιος,
Τραγοῦδ. τ. Θρακῶν. ΒΡΑΒΕΙΟΝ
Β': ΑΘΕΙΣ. Ἰδομενεὺς: Ἀγριοκά-
τοικο, Καπετὰν Καραπιπέρης,
Σμύρνη. Ἐπαινοί: Λαβύρινθος,
Γλυνός.

Διαπλασιόπουλα, μὴ λησμονεῖ-
τε τοὺς νέους μας Διαγωνισμοὺς
τοῦ 20οῦ φυλλαδίου.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
(ΚΓ' -- 1000)
Ἀλληλογραφῶ μετὰ Διαπλασιόπου-
λα πρὸ παντὸς κορίτσια, Ἑλ-
λη Ζίνου, Ἀσκληπιὸν 34-Γ'.

Παρελὴ Σκλαβιά
(ΚΓ' -- 1001)
Λίστ, Χρυσανθή, εὐχαριστῶ,
Λορέντω. Τιτάνια, Γαργένια,
Ἀνθεμίδα, θέλετε ν' ἀνταλλά-
ξουμε Μ. Μ.; Ἰδανισμός

(ΚΓ' -- 1002)
ΚΑΡΟΥΜΠΑ... καλὲ Κωσταντῖ-
νι, γιατί κάνεις τὴν πάπια; Ἐ;
κύριε Μίλησι, πᾶνε τὰ ψέμα-
τα, ἦρθαν τὰ χωράτ'!!.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ
(ΚΓ' -- 1003)
Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασι-
όκισμον, χαιρετῶ ἅπαντας.
Σύλλογον Μουσῶν εὐχαριστῶ.
Φαέθων

(ΚΓ' -- 1004)
ΣΥΜΜΟΡΙΑ
«ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΖΟΥΛΟΥ, περὶ καλύτερα πῶς ἔ-
σπεσε σὺ στὴ φάκα μας. Γιὰ
φαντασιώδεις ἀποκαλύψεις σου
στοιχηματῶμε ὅσα ὅσα. Δίσις:
Κόκκινον Κρίνον, Ρ. Γ. Ἀθήνας.

ΤΡΕΜΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΡΕΜΕΤΕ!
(ΚΓ' -- 1005)
«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»
Εἰς τὴν Κέρκυρα Ἀντιπρό-
σωπὸς μὲς ὁ ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ-
τοῦ εὐχόμεθα κάσε ἐπιτυχίαν.
Ἀκράτητο Γέλιο, εἰσαι στὴ διά-
θεσὴ μας. Χά! Χά!

(ΚΓ' -- 1006)
Ἀνεβοκατέβασμα: Παιδίον τ.
Δασῶν (Κωνστ. Βεϊνόγλου),
Φάσμα, Βάνεφ (Παπακωριακό-
πουλος), Φάσας(:): Εὐαγγελίδης.
ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' -- 1007)
Ι ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ:
ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΣΥΣ
«Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΕΚΙΝΟΥ»
(ΚΓ' -- 1008)
«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
(Σκίτσων, Γρίφου). Μὰς ἐ-
στεῖλαν πολλοὶ καὶ τοὺς εὐχαρι-
στοῦμεν θερμῶς.
Βραβ. Α.) ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΧΥΝΑΚΗΣ
Β.) ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ
Γ.) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ.
ΚΓ' -- 1010
ΜΠΟΥΜ!
Α' ΕΚΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ
Κέησσα τ. Ἀχαρνῶν = Καρέ-
της, Σιφίρης Παῖς = Μπασιά-
κος, Θαλασσοταραχὴ = Γκούρβε-
λος, Φώτης: Πλανήτης = Ζανθο-
πουλίδης, Ἀβιορέττα = Βεϊνό-
γλου, Ἰωνικὸς Οὐρανός = Τσαμό-
πουλος, Ποσειδῶν = Γεωργαντάς.
Εἶμαι ὁ ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ
(ΚΓ' -- 1011)
Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιό-
κισμο, χαιρετῶ ὅλους πλην τοῦ
Κουίκουινου καὶ Πιπιλουόυ, οὗ;
ἀποκαλύπτω: ΚΟΥΙΚΟΥΙΝΟΣ =
Θανόπουλος καὶ ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ =
Πουλάκης. ΟΡΦΕΥΣ

(ΚΓ' -- 1012)
ΚΟΜΦΟΥΚΙΕ, τῇ συμβουλή σου
γιὰ ν' ἐντικὴ πνέξῃς θὲ νὰ τὴν
ἔχω. Ὅσο γιὰ τὸ Σύλλογόν μου,
ἀκόμα δὲν σοῦ ἐβγάλα τὸ διορι-
σμὸν σου γιὰ Κριτικὸν τοῦ. Γιὰ νὰ
ἴδῃς τί ἀξίζει μὴ ἀποκοιμισμένη
πού, κατὰ τὴν γνώμην σου, ετοι-
μάζει ὕμνον, σοῦ κηρύττω πόλε-
μο. Ἐνώσω με ὅποιον θέλεις
δὲν εἰς φοβούμεναι. ΛΙΣΤ

(ΚΓ' -- 1013)
Μελαχροινὲ Ἰππότα, ἀρρωστος;
δὲν τὸ ἔδρα: περαστικὰ σου
ἔγραψα. Φιλοπόλεμος, μὴν ἦρθες
στὴ Σαλονικὴ τὸ χειμῶνα; «ΚΡΑ-
ΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ», θερμὰ εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ βραβεῖα. Σμυρνιά,
ἡ Δίσις σου; ΛΙΣΤ

(ΚΓ' -- 1014)
Ἰππότα τῶν Τεμπῶν, Χείμαρες,
Ἰάδικα ὁ κόπος σας: σὰς ἔξερομε
κ' ἐμεῖς: εἶσι εἴμαστε ἴσια-ἴσια.
Ἀλησμόνητος Σμύρνη, Μίντελσον
ΚΓ' -- 1015
Χωρὶς τὴν παρὰ σου ἐνός τόσῳ
ὑψηλὸν προσώπου, ὡς ὁ πρὸς
δρος τῆς «Κινεζικῆς Δημοκρα-
τίας» ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ (!!!), ἡ ἐορ-
τὴ τοῦ σχολείου μας θὰ ἦτο μη-
δαμνία.

(ΚΓ' -- 1016)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΟΖΑΡΤ»
ΑΡΗ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕ-
ΑΝΙΑ, ΡΙΤΑ, ἔνα σας τετρα-
διάκι καλλιτεχνικὸ Μ. Μ. θὰ μὲ
εὐχαριστοῦσε πολύ.
ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ
(ΚΓ' -- 1017)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΠΡΟΚΗ-
ΔΡΥΣΣΩ διαγωνισμὸν γραμμα-
τοσημῶν. Προθεσμία ὀκτὼς ὁλο-
κλήρους. Προθεσμία δέμηρος.
Τέσσαρα ἐκλεκτὰ βιβλία γιὰ βρα-
βεῖα. Δίσις: (ΚΓ' -- 520). ΣΤΕΙ-
ΛΑΤΕ ΟΛΟΙ. ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ
(ΚΓ' -- 1018)
ΖΟΥΛΟΥ, βάσεις κανένα στοι-
χηματῶν πῶς γελάσθηκες;
Δὲν εἶμαι ὁ Μαῦρος Ἰππότης.
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ